

ur

Bidâyat al-mubtadi och *al-Hidâyah* av *shaykh* Burhân ad-Dîn al-Farghâni al-Marghinâni

I Guds den Barmhärtiges Förbarmarens namn,
och med bön och välsignelser över Muhammed och över hans familj.

De definitiva plikterna (*farâ'id*) är sex:

1 - *Tahrîmah 1* - inledande *takbîr*;

2 - *Qiyâm 2* - stående;

3 - *Qirâ'ah 3* - recitation;

4 - *Rukû'* - bugande;

5 - *Sudjûd 4* - nedfallande; och

6 - *Qa'dah 5* - sittande.

Vad som är annat än detta är en del av *sunnah*.

Då den dyrkande börjar sin bön skall han göra *takbîr* [dvs att han inleder bönen med orden "*Allâhu akbar*"].

Han lyfter sina händer då han gör *takbîr* och detta lyftande är en *sunnah*.

- Han skall lyfta dem så att hans händer är parallella med örsnibbarna **6**.
- En kvinna lyfter sina händer upp till axlarna.

Om han istället för *takbîr* säger "*Allâh adjall*", "...*A'djam*" eller "*ar-Rahmân akbar*", "*Lâ ilâha illa-Llâh*" eller något annat namn för Gud den Uphöjde är hans uttalande giltigt [som inledande *takbîr*] enligt Abu Hanîfa och [hans elev] Muhammad - må Gud vara nöjd med dem.

Abu Yûsuf - må Gud vara nöjd med honom - ansåg att om man kan uttala *takbîr* är det inte giltigt såvida han inte använder orden "*Allâhu akbar*" [eller dess likvärdiga] "*Allâhu al-akbar*" eller "*Allâhu al-Kabîr*".

Han skall placera sin högra hand på sin vänstra nedanför naveln **7**. Varpå han säger: "*Subhânak Allahumma...*" tills dess slut och söker sin tillflykt hos Gud undan satan den utstötte. Han säger sedan "*Bismillâhi r-Rahmâni r-Rahîm*". Han uttalar dessa tyst.

Därefter läser han *Fâtihat ul-kitâb* och ett kapitel ur koranen (*surah*) eller tre verser ur något kapitel han tycker om.

Då imamen har läst, "*wa lâ ad-dâlîn.*" säger han "*âmîn*" **8**. Detta skall också sägas av efterföljaren. De skall säga det tyst.

Sedan gör den bedjande *takbîr* och bugar sig **9** [i *rukû'*]. *Takbîr* skall uttalas med korta vokaler **10**.

- Han lutar sig med händerna på sina knän och med ett mellanrum mellan fingrarna **11**.
- Han varken lyfter eller sänker sitt huvud.
- Han säger: "*Subhâna Rabbiya 'l-'adhîm*" tre gånger och detta antal är ett minimum.

Sedan reser han sig upp [ur *rukû'*] och säger: "*Sami'a 'Llâhu li-man hamidah*" [Gud lyssnar till den som prisar honom] medan den som följer säger: "*Rabbana wa laka 'l-hamd*" [Vår herre, till dig hör all lovprisning].

- Imamen skall inte säga detta [dvs den andra frasen] enligt Abu Hanifa – må Guds nåd vara över honom – medan de två juristerna menar att imamen skall säga det inom sig [utan att uttala det].
  - Den som ber ensam kombinerar de båda åminnelserna.
-

Den bedjande står upp, gör *takbîr* och utför nedfallandet (*sudjûd*).

Han placerar sina händer på marken och sitt ansikte mellan sina två händer så att händerna är i linje med öronen. Han faller ned på sin näsa och sin panna.

- Om han bara faller ned på en av dessa så är det giltigt enligt Abu Hanîfa – må Guds nåd vara över honom. De två juristerna sade: De är inte korrekt att falla ned på näsan

enbart förutom om det görs på grund av något hinder.

- Om han faller ned på det runda bandet på sin turban eller på någon extra del av sin klädsel så är detta giltigt.
- Han skall öppna upp sina underarmar [så att de inte ligger mot kroppen – övers.]
- Han skall göra mellanrum mellan sin kropp och sina låar.
- Han riktar sina tår mot böneriktningen

I detta nedfallande säger den bedjande: "*Subhâna rabbiya 'l-a'lâ*" tre gånger och detta är det minsta antalet [gångar].

En kvinna bör sänka sin kropp i nedfallandet så att hennes kropp vidrör hennes låar [för detta täcker bättre – al-Marghinâni]

Sedan lyfter den bedjande sitt huvud och gör *takbîr* och då han är avslappnad i den sittande positionen faller han ned igen och då han är lugn efter efter att fallit ned gör han *takbîr* – och vi har redan nämnt detta – ställer sig upp på sina fotsulor utan att sitta ner eller luta sig med händerna på marken.

Han går igenom samma handlingar i den andra böncykeln (*rak'ah*) som han gjorde i den första – förutom att han inte läser den inledande lovprisningen (dvs "*Subhânak Allahumma...*") och sökandet av tillflykt hos Gud [12](#).

Han skall heller inte lyfta sina händer förutom vid det första inledande *takbîr*.

Då han lyfter sitt huvud efter det andra nedfallandet i den andra *rak'ah* skall han låta sitt vänstra ben (efter att ha rätat ut sin fot) röra golvet och hans skall sitta på det medan han håller sin högra fot upprätt med tårna i riktning mot *qibla*.

- Han placerar sina händer på sina låar med utsträckta fingrar och gör sedan *tashahud*.
- Då det gäller en kvinna skall hon vila på sitt vänstra låar medan hennes fötter sticker ut på den högra sidan.

Tashahud är: "*at-Tahayyâtu lillâhi wa as-salawâtu wa at-tayyibâtu as-salâmu 'alayka ayyuhannabiyyu...*" till dess slut.

- Han lägger inte till någonting i den första sittningen.

I de sista två *rak'ah* reciterar han endast *Fâtihat ul-kitâb*.

Han tillämpar den sittande positionen i det sista *rak'ah* så som han gjorde första gången (i

det andra *rak'ah*).

Han reciterar *tashahûd* och detta är nödvändigt (*wâdjib*) 13. Därefter läser han böner och välsignelser över profeten – över honom vare frid.

Han läser böner [dvs *du'â* – åkallelse] så som han vill av de som grundar sig på Koranens ord och de [från profeten] överförda bönerna.

- Han skall inte åkalla med ord som liknar de ord som används i människors (världsliga tal).

Sedan hälsar man [*taslîm*] med ansiktet vänt mot höger med orden: "*as-Salâmu 'alaykum wa rahmatullâh*" och sedan till vänster med samma ord.

- I sin första hälsning skall man avse [att hälsa på] de som är på hans högra sida av män, kvinnor och skyddande änglar, och han gör på samma sätt åt vänster 14.
- För den som följer [en imam i sin bön] är det viktigt att inkludera sin imam i en sådan intention (*niyyah*) för [hälsningen åt] båda sidorna.
- Den som ber ensam skall enbart inkludera de skyddande änglarna i sin intention och inte någon annan.
- Imamen formulerar intentionen för båda hälsningarna (inklusive människorna och de skyddande änglarna)

Fotnoter:

1, *Tahrimah*, dvs den *takbîr* (utropandet av "*Allâhu akbar*") som inleder bönen. Då denna förbjuder saker som var tillåtna innan denna kallas den för *takbîr tahrimah*, dvs förbjudande *takbîr*. Detta görs på grund av den Upphöjdes ord: "Och prisad din Herres majestät." [Koranen. Al-Mudathir 74:3].

2, På grund av den Upphöjdes ord: "... [O]ch res er i from ödmjukhet inför Gud." [Koranen, al-Baqarah 2:238, al-Marghinâni 2006:107].

3, På grund av den Upphöjdes ord: "Så recitera ur Koranen vad ni med lätthet kan recitera." [Koranen, al-Muzzammil 73:20, al-Marghinâni 2006:108].

4, På grund av den Upphöjdes ord: "Troende! Böj ryggar och knän och fall ned på era ansikten och dyrka Gud..." [Koranen, al-Hadj 22:77]

5, *Qa'da* t o m *tashahûd* på grund av profetens – över honom vare frid – ord till Ibn Mas'ûd –

må Guds nåd vara över honom: "... då du sagt detta, eller gjort detta, då är din bön fullständig." [Återgiven i Abu Dâwud - al-Marghinâni 2006:109]

6, Han skall lyfta sina händer först och sedan gör han *takbîr*. Enligt rapporter från Wâ'il Ibn Hadjar, al-Barrâ' och Anas - må Gud vara nöjd med dem - brukade profeten - över honom vare Guds frid - lyfta sina händer tills dess att de var parallellt med hand öron. Wâ'is version är nedtecknad i *Sahîh Muslim*. [al-Marghinâni 2006:110]

7, På grund av profetens - över honom vare frid - ord: "En del av *sunnah* är att man placerar den högra på den vänstra." [Återgivet i Abu Dâwud]

8, På grund av profetens - över honom vare frid - ord: "Då imamen säger "*âmîn*" skall ni säga det också." [Återgivet av an-Nasâ'i m fl.]

9, Man gör *takbîr* då man rör sig neråt då profeten - över honom vare frid - brukade göra *takbîr* då han rörde sig neråt och när han reste sig upp. [Tirmidhi och an-Nasâ'i]

10, Dvs att alla vokaler är korta förutom det andra a:et i namnet Allâh - övers.

11, På grund av profetens - över honom vare frid - ord till Anas - må Gud vara nöjd med honom: "Då du gör *rukû'*, placera då dina händer på dina knän och gör ett mellanrum mellan dina fingrar." [Återgivet i at-Tabarâni].

12, Då dessa inte föreskrivits mer än en gång. [al-Marghinâni 2006:121]

13, Enligt Ibn 'Abidîn är det också den hanafitiska rättskolans ståndpunkt att i det här tillfället i det andra och sista *rak'ah*, då man kommer till "*Lâ ilâha...*" lyfta sitt högra pekfinger och hålla det utsträckt medan man formar tummen och långfingret till en cirkel, och låta pekfingret falla ned igen när man läser: "*illa-Llâh*". Denna handling är *sunnah*.

14, I våra tider bör man inte avse kvinnor eller de som inte deltar i ens bön, och detta är den korrekta åsikten då ens kommunikatin är avsedd för de mottagare som är närvarande. [al-Marghinâni 2006:125]

Källa:

Burhân ad-Dîn al-Farghânî al-Marghinânî, *al-Hidâya: A Translation of al-Hidâya fî Shahr Bidâyat al-Mubtadi'*, Amal press, Bristol 2006